

บทบรรณาธิการ

คำถาม วางแผนให้ไปเช่าซื้อรถจักรยานยนต์โดยไม่มีเจตนาผูกพันตามสัญญาเพื่อให้ได้รถจักรยานยนต์ไปจะเป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๐๘/๒๕๖๐

จำเลยที่ ๒ เป็นผู้วางแผนและมอบเงินให้จำเลยที่ ๑ ไปเช่าซื้อรถจักรยานยนต์จากโจทก์ร่วม โดยไม่มีเจตนาที่จะผูกพันตามสัญญาเช่าซื้อ เพียงแต่อาศัยการหลอกลวงโจทก์ร่วมว่าจะปฏิบัติตามสัญญาเพื่อเป็นช่องทางให้ได้รถจักรยานยนต์ไป ครั้นได้รถจักรยานยนต์มาแล้ว จำเลยที่ ๒ นำรถจักรยานยนต์ไปและให้เงินค่าจ้างแก่จำเลยที่ ๑ ดังนี้เป็นการร่วมกระทำความผิดโดยแบ่งหน้าที่กันทำตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓

คำถาม ผู้เสียหายมอบเงินให้อยู่ในความครอบครองของจำเลยแล้ว จำเลยวางแผนให้พวกจำเลยมาแย่งเอาเงินไปในระหว่างเดินทางไปธนาคาร เป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๑๑๖/๒๕๖๐

ผู้เสียหายประกอบกิจการร้าน ซ. จำเลยเป็นพนักงานของผู้เสียหายมีหน้าที่ดูแลกิจการในร้าน ซ. และนำเงินรายได้ของร้านไปฝากธนาคารโดยเมื่อพนักงานของร้านขายสินค้าได้แล้วจะนำเงินที่ได้รับจากลูกค้าใส่ซองหย่อนลงไปในตัวนิรภัยของร้าน ซึ่งจำเลยเป็นผู้ถือกุญแจตู้นิรภัยเพียงคนเดียวและไม่มีสิทธินำเงินรายได้ดังกล่าวไปใช้ส่วนตัว เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา ของทุกวัน จำเลยต้องนำกุญแจไปไขตู้นิรภัยนำเงินรายได้ของร้านออกมาแล้วไปตรวจนับต่อหน้า ส. และ ท. เมื่อทราบจำนวนเงินรายได้แล้ว ส. จะเขียนใบนำฝากเงินและมอบสมุดบัญชีของตนเองให้จำเลย จากนั้นจำเลยจะขับรถยนต์นำเงินพร้อมสมุดบัญชีและใบนำฝากไปฝากเงินที่ธนาคาร วันรุ่งขึ้นจำเลยต้องนำใบรับฝากเงินที่มีตราประทับจากธนาคารส่งคืนให้แก่ผู้เสียหายเพื่อตรวจสอบยอดเงินที่นำไปฝากธนาคารว่าครบถ้วนหรือไม่ วันเกิดเหตุ ฐ. บุตรของ ท. ได้ร่วมตรวจนับเงินกับจำเลยแล้วมอบเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้จำเลยนำไปฝากธนาคาร หลังจากนั้นจำเลยร่วมกับพวกเอาเงินนั้นไป การที่จำเลย

ใช้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของร้าน ซี. ออกมาแล้วนำไปตรวจนับต่อหน้า ส. และ ท. เป็นเพียงการทำงานในหน้าที่ดูแลเงินชั่วคราวเท่านั้น หากเป็นเรื่องและผู้เสียหายได้มอบการครอบครองเงินให้แก่จำเลยโดยเด็ดขาดไม่ ดังนี้ **ขณะนั้นจำเลยจึงไม่ใช่ผู้ครอบครองเงินของผู้เสียหาย** แต่เมื่อจำเลยเอาเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ของผู้เสียหายไปหลังจากที่ผู้เสียหายตรวจสอบแล้วมอบให้จำเลยนำไปฝากเข้าบัญชีของผู้เสียหายที่ธนาคาร กรณีจึงถือได้ว่าขณะนั้นผู้เสียหายได้มอบเงินจำนวนดังกล่าวให้อยู่ในความครอบครองของจำเลยแล้วเพราะจำเลยต้องถือและรักษาเงินจำนวนนั้นจนกระทั่งนำไปฝากเข้าบัญชีของผู้เสียหายที่ธนาคารให้เรียบร้อย การที่จำเลยวางแผนให้พวกจำเลยมาแย่งเอาเงินไปในระหว่างเดินทางไปธนาคารจึงเป็นความผิดฐานยกยอก เมื่อความผิดฐานดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้ และผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์แล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์จึงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๙ (๒)

คำถาม ซื้อที่ดินมือเปล่าแล้วผู้ซื้อเข้าครอบครองที่ดิน ต่อมาที่ดินดังกล่าวได้มีการออกเอกสารสิทธิเป็นโฉนดที่ดิน ดังนี้ ระยะเวลาแห่งการครอบครองปรปักษ์ที่ดินเริ่มนับเมื่อใด และผู้ซื้อจะต้องบอกกล่าวเปลี่ยนลักษณะแห่งการครอบครองไปยังผู้ขายหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๖๗๖/๒๕๖๐

จำเลยซื้อที่ดินพิพาทซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๓๘๔๒ จาก ย. เมื่อปี ๒๕๓๖ และเข้าครอบครองอยู่อาศัยในที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ แต่เนื่องจากขณะนั้นที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๓๘๔๒ ยังเป็นที่ดินมือเปล่าที่บุคคลมีสิทธิครอบครอง จึงยอมโอนกันได้โดยเพียงส่งมอบทรัพย์สินที่ครอบครองตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๗๘ การครอบครองที่ดินพิพาทของจำเลยจึงเป็นการครอบครองอย่างเป็นเจ้าของตามที่จำเลยได้ซื้อที่ดินพิพาทมาแต่เป็นผลให้จำเลยมีได้เพียงสิทธิครอบครองและไม่อาจอ้างว่าเป็นการครอบครองปรปักษ์ที่ดินของผู้อื่นซึ่งมีกรรมสิทธิ์ได้ เมื่อที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๓๘๔๒ ได้มีการออกเอกสารสิทธิเป็นโฉนดที่ดิน จำเลยยังคงครอบครองที่ดินพิพาทอันเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินแปลงดังกล่าวด้วยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ระยะเวลาแห่งการครอบครองปรปักษ์ที่ดินพิพาทของจำเลยจึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ออกโฉนดที่ดินเป็นต้นไป และเมื่อจำเลยไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้ยึดถือแทนตาม ป.พ.พ.

มาตรา ๑๓๘๑ จึงไม่ต้องบอกกล่าวเปลี่ยนลักษณะการครอบครองไปยังผู้ขายที่ดินพิพาท ซึ่งเมื่อนับถึงวันที่โจทก์ฟ้องเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑๐ ปีแล้ว จำเลยจึงได้ไปซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรบักษ์ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๘๒

คำถาม การนับระยะเวลา ๑ เดือน ในการฟ้องขอให้เพิกถอนการประชุมและการลงมติในการประชุมบริษัทที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมีหลักเกณฑ์ในการนับระยะเวลาอย่างไร และจะนำบทบัญญัติเรื่องอายุความสะดุดหยุดลงมาใช้แก่กรณีดังกล่าวได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๒๔/๒๕๖๐

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองในปัญหาข้อกฎหมายว่า การที่โจทก์ทั้งสองใช้สิทธิฟ้องเพิกถอนมติที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ ซึ่งประชุมในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ นั้นเป็นการฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา ๑ เดือนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๙๕ หรือไม่ โดยโจทก์ทั้งสองฎีกาว่า เมื่อการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ ของจำเลยที่ ๔ กระทำลงในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ การนับระยะเวลา ๑ เดือน ในการที่โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้เพิกถอนการประชุมและการลงมติดังกล่าวจะต้องนับระยะเวลา ๓๐ วัน เมื่อโจทก์ทั้งสองฟ้อง ขอให้เพิกถอนการประชุมและมติการประชุมในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๖ ยังอยู่ในกำหนด ๓๐ วันนั้น

เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๙๕ ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าการร้องขอให้เพิกถอนมติที่ประชุมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายให้ร้องต่อศาลภายใน ๑ เดือนนับแต่วันลงมตินั้น การนับระยะเวลา ๑ เดือนดังกล่าวตามมาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ต้องเริ่มนับวันรุ่งขึ้นเป็นวันแรกโดยเริ่มนับวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ส่วนระยะเวลาสิ้นสุดตามมาตรา ๑๙๓/๕ วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าระยะเวลามีได้กำหนดนับแต่วันต้นแห่งสัปดาห์ วันต้นแห่งเดือนหรือปี ระยะเวลาย่อมสิ้นสุดลงในวันก่อนหน้าจะถึงวันแห่งสัปดาห์ เดือนหรือปีสุดท้ายอันเป็นวันตรงกับวันเริ่มระยะเวลานั้น ซึ่งหมายความว่า การนับระยะเวลาที่โจทก์ทั้งสองจะมีสิทธิฟ้องขอเพิกถอนมติที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ ของจำเลยที่ ๔ ในคดีนี้ โจทก์ทั้งสองต้องฟ้องขอเพิกถอนมติที่ประชุมดังกล่าวภายในวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๖ การที่โจทก์ทั้งสองใช้สิทธิฟ้องเพิกถอนมติที่ประชุม

วิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ ในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา ๑ เดือน ตามมาตรา ๑๑๙๕ เช่นนี้โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้อง ส่วนที่โจทก์ทั้งสองฎีกาต่อไปว่า เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๖ โจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ ๔ เคยยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นคดีขอเพิกถอนมติที่ประชุมและศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ย่อมทำให้อายุความสะดุดหยุดลงตามมาตรา ๑๙๓/๑๔ การฟ้องคดีของโจทก์ทั้งสองไม่ขาดอายุความนั้น เห็นว่า กำหนดเวลาฟ้องหรือร้องขอเพิกถอนมติที่ประชุมตามมาตรา ๑๑๙๕ เป็นบทบัญญัติพิเศษตามกฎหมายเฉพาะมิใช่อายุความ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติในเรื่องอายุความรวมถึงอายุความสะดุดหยุดลงมาใช้บังคับได้

คำถาม ผู้ถือหุ้นของบริษัทลงมติให้สัทยาบันส์สัญญาประนีประนอมยอมความในหน้าที่ตนเองนำมาฟ้องให้บริษัทใช้หนี้แก่ตน การออกเสียงลงมติชอบหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๓๖๒/๒๕๖๐

บริษัท บ. เป็นหนี้กู้ยืมเพื่อช่วยเหลือให้มีเงินทุนเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจการแก่จำเลยที่ ๑ จริง จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้านี้ชอบที่จะได้รับชำระหนี้หรือเรียกร้องให้บริษัท บ. ชำระหนี้ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การที่จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท บ. ลงมติให้สัทยาบันส์สัญญาประนีประนอมยอมความในหน้าที่จำเลยที่ ๑ นำมาฟ้องให้บริษัท บ. ใช้หนี้แก่ตน จำเลยที่ ๑ ไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียเป็นพิเศษในมติข้อดังกล่าว เพราะแม้ไม่มีมติจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้านี้ก็ชอบที่จะได้รับชำระหนี้หรือเรียกร้องให้ชำระหนี้ได้ การออกเสียงลงมติของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท บ. ถือว่ากระทำได้โดยชอบ ไม่ขัดต่อบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๙๕

การประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นได้ประชุมขณะที่คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาข้อพิพาทที่โจทก์ใช้สิทธิซื้อหุ้นของจำเลยที่ ๑ เพื่อให้หุ้นของโจทก์และจำเลยที่ ๑ มีจำนวนเท่ากันตามข้อสัญญาที่ตกลงกันไว้และยังไม่มีกรโอนหุ้นของจำเลยที่ ๑ ให้แก่โจทก์ โจทก์ยังไม่มีสิทธิในหุ้นของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ยังคงมีสิทธิลงคะแนนเสียงหรือใช้สิทธิในหุ้นของตนในการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ